

kunde bringe os en bedre Ordning, og for det andet som en Indsigelse imod den Ordning, der nu blev foreslaaet fra Flertallets Side.

Til det ærede Medlem fra Møen (Bojfen) maa jeg maaste gøre en enkelt Bemærkning. Han forsvarede sit Latin saa godt han formaaede, og det ærede Medlem vilde have mig til at tro, at „non possumus“ var et godt Argument. Det kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, det er et Magtsprog, ikke af den Slags Ting, der overbeviser. Naar man er i Tvivl og trænger til at faa gode Grunde for en Sag, saa kan det ikke nytte, at man kommer og siger: „Seg kan ikke“ eller „jeg vil ikke“. Det er for øvrigt et Spørgsmaal, om det ikke er det sidste, det ærede Medlem mener, naar han siger: „Non possumus“. Saa er hans Mening maaste i Virkeligheden: „Seg vil ikke videre“. Thi hvorfor kan det ærede Medlem ikke komme videre? Det synes mig, at alt, hvad der foreligger offentlig, taler imod det ærede Medlems saakaldte stærke Argument: „Non possumus“. Vi have hørt her, hvorledes Repræsentanterne fra Oppositionens Side, der jo udgøre henimod Halvdelen af dette Ting, ere beredvillige til at gaa langt videre, og vi have hørt fra Højres Side, at der er en meget udbredt Misforståelse med det foreliggende Forslag. Vi have hørt det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgkreds og 6te Valgkreds og det ærede Medlem fra Viborg, der ogsaa har stærke københavnske Interesser, og andre ærede Medlemmer af Højre udtale stærk Utilfredshed med det foreliggende Forslag, vi have endvidere liggende for os Udtalelser fra Landstinget, fra Ordføreren deroppe, som siger, at hvis man ikke kan komme til et Forslag som det, der nu foreligger, eller et lignende, maa man vende tilbage til Grundloven og forlange 137 Kredse, hvis man ikke kan faa en Grundlovsændring. Det synes mig, at alt, hvad der offentlig foreligger, taler mod det ærede Medlem, naar han siger: „Seg kan ikke“. Seg skal sige, at paa mig har hans non possumus ikke virket som et Argument, det har ikke rokket min Tvivl om, at han kan komme videre, hvis han vil videre, og jeg skal sige, siden det ærede Medlem sætter megen Pris paa at konversere klassisk: quod dubitas non feceris, som jo er, at naar man tvivler om en Ting er god, skal man lade være at gøre den. Da jeg nu tvivler om, at det er godt, som det ærede Medlem vil gøre, ja endogsaa er overbevist om, at det er urigtigt at gøre det, følger jeg det gamle Ordprog og gør det ikke, men stemmer imod det.

Buff: Seg skal for mit Bedkommende ikke forlænge denne Debat. Seg havde ikke ment, da Mødet begyndte, at jeg skulde udbede mig Tingets Opmærksomhed i nogle faa Øjeblikke, men da det faldt det ærede Medlem for Viborg Amts Ake Valgkreds (Svendsen) ind at rette et saadant Angreb paa mig, som han gjorde, har jeg set mig nødt til at prøve paa at forsvare min Stilling til Sagen. Som den ligger for her, har jeg saa meget større Grund til at slutte mig til det Forslag, der her foreligger til 3dje Behandling om 137 Kredse, som jeg for 2-3 Aar siden, da denne Sag forhandlede i Folketinget, tillige med det daværende ærede Medlem fra Bælum stod op og udtalte ved Sagens 1ste Behandling her i Salen, at vi vare ganske vist ikke fornøjede med det Forslag, som forelaa fra Regeringen, men at vort Standpunkt var det, at kunde vi ikke faa noget bedre, tog vi hellere det end intet. Mit Standpunkt har altsaa hele Tiden været det, som jeg ogsaa har udtalt de Gange, jeg har haft Ordet i denne Sag, og ogsaa under denne Behandling, at enten skulde man udfylde Grundlovens Bestemmelse fuldt ud eller se ad grundlovmæssig Vej at faa Grundloven forandret. Seg kan ganske vist ikke lade være, naar vi forhandle denne Sag, der har saa uhyre Betydning for Landet og for dette Ting i Særdeleshed, at minde om disse agrariske Tider; vi leve i, og ligeledes ikke lade være at gentage, at det, som her foreligger, er intet Agrarforslag, idet, som det blev oplyst ved 2den Behandling af den ærede Indenrigsminister, Børnes Repræsentanters Antal her forhøjes fra 13 til 21 paa samme Tid som Landboernes Repræsentanters Antal forhøjes med 3. Man kan virkelig ikke sige, at det er noget saadant, vi Landboere som Agrarer skulde være særlig glade ved. Derimod vil jeg rigtignok sige, at hvis vi fik 137 Valgkredse, og Forholdet blev det, at de bleve fordelte over hele Landet i Henhold til Bølgernes Antal, vilde Forholdet blive, at Kjøbenhavn vilde faa 11 ny Kredse og det øvrige Land 24, hvoraf 6 vilde gaa til Købstæderne og 18 til Landboerne. Hvis vi kunde komme til at forhandle alvorligt om et Forslag med 137 Valgkredse, tror jeg, at vi Landboere kunde være godt tjente med det. Naar jeg forleden Dag tillod mig at udtale, at jeg ikke troede paa det ærede Medlem fra Stege (Bojfen) i Retning af, at han skulde være særlig Landhøpolitiker, naar Forholdene ikke passede i hans storpolitiske Fram — det var mine Ord, og dem staar jeg ved — saa udtalte jeg ikke den Betydning mod det ærede Medlem saadan uden videre. Seg